

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Bystřickou v právní věci žalobce **S.P.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, odboru azylové a migrační politiky se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 3. 12. 2010, č.j. OAM-271/LE-PA03-PA03-2010,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**
- III. Odměna tlumočnice PhDr. Hany Urbánkové, bytem Brno, Zeyerova 20, se určuje částkou 350,-Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30-ti od právní moci rozhodnutí.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 3.12.2010, č. j. OAM-271/LE-PA03-PA03-2010 žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle 10a písm. e) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Uvedl, že v řízení bylo zjištěno, že se jedná o žádost opakovanou, přičemž žalobce neuvedl žádné skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas žalobu. Namítl porušení § 3, § 50 odst. 4, § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád). Dle názoru žalobce žalovaný nepostupoval v průběhu správního tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nevypořádal se s tím, že žalobce byl

v zemi původu pronásledován z politických důvodů. Dále žalovaný dle žalobce porušil § 12 zákona o azylu ve spojení s § 2 odst. 8 zákona o azylu. Žalobce je totiž státními orgány považován za člena opozice, navíc opakovaně pobýval v zahraničí a státní orgány si myslí, že spolupracoval se západními organizacemi. Byl na něho vyvíjen psychický a fyzický nátlak, byl držen státní policií, v policii v Bělorusku nemá důvěru a nevěří, že by v jiných částech země našel účinnou ochranu. Není důležité, zda skutečně zastával určité politické názory, důležité je, zda mu původci pronásledování politické přesvědčení připisují. Ze stejných důvodů je žalobce ohrožen i nebezpečím vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu v případě vycestování do země. Jeho vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. V případě jeho návratu by bylo porušeno právo na svobodu a osobní bezpečnost garantované čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Vzhledem k jeho opakovaným pobytům v zahraničí a vzhledem k tomu, že v minulosti byl již nezákonně zbaven svojí osobní svobody je pravděpodobné, že by v případě návratu do země původu byl odsouzen za vlastizradu, resp. diskreditaci republiky. Došlo by rovněž k porušení čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, která garantuje zásadu nenavrácení uprchlíků. Žalobce navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Obavy, které žalobce vyslovil, byly posouzeny již v předcházejících řízeních, nebyly shledány azylově relevantními. V žalobcem tvrzených skutečnostech nebyly shledány kroky státních orgánů, které by mohly nést znaky pronásledování nebo diskriminace. Žádné nové skutečnosti, pro které by bylo možno znovu žádost žalobce posoudit, nebyly shledány. Žalobce je rovněž přesvědčen, že žalobci nevznikne nenahraditelná újma. V listopadu roku 2010 byl žalobce zajištěn za účelem správního vyhoštění z území ČR, přičemž ze závazného stanoviska MV ČR k možnosti vycestování vyplynulo, že jeho vycestování je možné.

Ve věci proběhlo dne 25.11.2011 jednání před Krajským soudem v Brně. Účastníci setrvali na svém dosavadním stanovisku k věci.

V řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., přezkoumává soud napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst.1 a odst. 2 věta první s. ř. s.).

Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud pouze z obsahu správního spisu. Žalobce v žalobě navrhoval, aby soud doplnil dokazování zprávou World Bank: World Bank Indicators 2010, zprávou US Department of State: Human Rights Report: Belarus, March 11, 2010, zprávou Freedom House, Freedom in the World 2010 – Belarus, 3 May 2010. Uvedl rovněž internetové adresy, na kterých jsou tyto zprávy dostupné. K dotazu soudu při soudním jednání žalobce sdělil, že navrhované důkazy hovoří z obecného hlediska o situaci v Bělorusku. Soud tyto důkazní návrhy zamítl, neboť vzhledem ke skutkovému stavu věci pokládal za zcela nadbytečné provádět dokazování ohledně obecné situace v Bělorusku.

Ze správního spisu soud zjistil, že první žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 27.11.2003, přičemž nebyl úspěšný. Žalovaný rozhodl rozhodnutím č.j. OAM-6248/VL-07-C09-2003 ze dne 5.6.2006, které nabylo právní moci dne 20.6.2006. Žalobcem podaná žaloba byla odmítnuta jako opožděná, kasační stížnost byla odmítnuta Nejvyšším správním soudem pro nesplnění podmínek řízení. V první žádosti žalobce uváděl, že zemi původu opustil v listopadu roku 2003. V žádosti nejprve uváděl pouze, že měl problémy na podzim roku 2003, kdy na oslavu dožíněk do města, kde žil, přijel prezident Lukašenko. Žalobce s kamarádem vylepovali plakáty, byli zadrženi a jeden den strávili v cele. Následně byl se žalobcem prováděn pohovor a další doplňující pohovor, při kterém vypovídal žalobce o svých problémech, které měl mít od roku 1999. V jeho výpovědích však byly zjištěny značné nesrovnalosti, mezinárodní ochrana mu tedy nebyla udělena, rovněž i pro nevěrohodnost.

Druhou žádost podal žalobce dne 17.6.2007. Uvedl rovněž, že zemi původu opustil v listopadu 2003, problémy měl především na podzim roku 2003, kdy v době dožíněk přijel do města prezident Lukašenko. Žalobce šířil letáky a organizoval koncerty. Policie jim rozbila aparaturu a žalobce zatkla. Strávil 4 dny na policejní stanici, kde byl bytím donucován k přiznání trestných činů. Byl pokutován za chuligánství a následně propuštěn. Matka mu telefonicky sdělila, že i následně v době žádosti na jejich adresu domů dochází pro žalobce obsílky k soudu. Ani v tomto řízení žalobci mezinárodní ochrana udělena nebyla, přičemž věc byla posouzena dle § 12, § 13, § 14, §14a a § 14b zákona o azylu. Žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 13.1.2009, č.j. OAM-1-479/VL-07-PA03-2007. Žalobce podal včas žalobu, tato však byla rozsudkem zdejšího soudu č.j. 56 Az 11/2009-25 ze dne 22.2.2010 zamítnuta. Žalobce podal kasační stížnost, Nejvyšší správní soud řízení o této kasační stížnosti zastavil rozhodnutím ze dne 14.10.2010, č.j. 9 Azs 30/2010-62, které nabylo právní moci dne 20.10.2010.

Současnou třetí žádost podal žalobce dne 30.11.2010. Uvedl, že zemi původu opustil ve strachu ze zatčení, přičemž konstatoval, že důvody sdělil už v první i druhé žádosti. Jednalo se o to, že na podzim roku 2003 měl problémy kvůli vylepování plakátů při dožínkách. Policisté ho chtěli také vést k odpovědnosti za nelegální akci, kde lidé tančili a promítali se tam filmy. Přišli tam policisté a rozbili jim zařízení, které měli zapůjčené od přátel otce. Dále žalobce sdělil, že by chtěl zůstat v ČR kvůli tomu, že zde chce žít se svojí přítelkyní a jejími dětmi. Žalobce předložil správnímu orgánu předvolání k výslechu ze dne 3.11.2010, k dotazu správního orgánu sdělil, že neví v jaké věci měl být předvoláván, snad kvůli vylepování plakátů z roku 2003. Sdělil, že neví, proč na pozvánce není uvedeno datum, kdy byla vydána, zřejmě byla v nějaké obálce, ze které by to bylo možno zjistit.

Pokud jde o žalobní body vytykající žalovanému porušení §3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, nemůže soud žalobci přisvědčit. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádné zjištění skutkového stavu věci spočívá především v tom, že žadateli je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti. Žalobci byl poskytnut prostor aby uvedl veškeré skutečnosti, které ho k podání žádosti vedly. Rozsah dokazování byl v tomto případě určen tím, že se jednalo o opakovanou žádost.

Žalovaný rovněž přihlédl k listině, předložené žalobcem – a sice k předvolání žalobce k výslechu. Tuto listinu náležitě vyhodnotil.

Žalovaný své rozhodnutí dostatečně srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, zabýval se všemi rozhodnými skutečnostmi, z odůvodnění je patrné, jakými právními úvahami se při rozhodování řídil, pokud žádost shledal nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Vzhledem k tomu soud shledal nedůvodnou rovněž námitku porušení § 68 odst. 3 správního řádu. V postupu žalovaného neshledal soud žádné pochybení.

Při soudním jednání žalobce k uvedenému předvolání na policii sdělil, že to není jeho vina, že na předvolance není uvedeno datum vydání. Toto předvolání přišlo poštou v obálce, tuto obálku však žalobce k dispozici nemá. Matka mu poslala pouze dotyčné předvolání.

V daném případě bylo základem rozhodnutí žalovaného správního orgánu a následně i krajského soudu ověření naplnění předpokladů pro možnou aplikaci § 10a písm. e) zákona o azylu. Soud se napadeným rozhodnutím žalovaného zabýval v mezích vznesených žalobních námitek a dospěl k závěru, že byly naplněny podmínky pro rozhodnutí dle výše uvedeného ustanovení zákona o azylu.

Soud se při rozhodování inspiroval rozsudkem Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 30. 6. 2009, čj. 4 Azs 23/2009-64 „*Podává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, stanoví zákon č. 283/1991 Sb., o azylu, pro věcné posouzení žádosti podmínku tvrzení nových skutečností či zjištění. Je tedy povinností žadatele, aby takovéto nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. V opačném případě je nucen správní orgán na základě § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, posoudit žádost jako nepřipustnou.*“

Soud se ztotožňuje se žalovaným, že žalobce v opakované žádosti netvrdil žádné nové skutečnosti, které by vyžadovaly nové věcné posouzení žádosti. Není sporu o tom, že se jednalo o opakovanou žádost. Žalobce stejně jako v první a zejména pak v druhé žádosti tvrdil, že zemi původu opustil kvůli problémům, které mu vznikly kvůli vylepování plakátů a pořádání kulturní akce v souvislosti s dožínkami na podzim roku 2003. Toto tvrzení žalobce již bylo žalovaným opakovaně meritorně posouzeno. V současném řízení předložil žalobce předvolání k výslechu na den 3.11.2010. Žalovaný vyslovil pochybnost o pravosti této předvolanky. Zdůraznil absenci údaje ohledně data vydání tohoto předvolání, za podstatné pokládá rovněž, že zde chybí u razítka podpis. Zejména však žalovaný zdůraznil, že již v minulém řízení měl informace o údajném zájmu běloruské policie o osobu jmenovaného, které ve správním řízení posoudil. Dle soudu se v této souvislosti jedná o nejpodstatnější argument. Je totiž pravdou, že již v předchozím řízení žalobce tvrdil, že na adresu jeho rodičů stále docházejí předvolání pro jeho osobu na policii. Nejedná se tedy o žádnou novou skutečnost, která by měla být nově posouzena (byť je nyní doložena předvoláním na policii).

Žalobce žalovanému vytýkal, že se v napadeném rozhodnutí nezabýval posouzením možnosti udělení azylu podle § 12 a doplňkové ochrany podle § 14a. Soud konstatuje, dle

jeho názoru to nebylo povinností žalovaného s ohledem na naplnění podmínek pro rozhodnutí § 10a) písm. e) zákona o azylu. Žalovaný již v předchozích řízeních porobě vyhodnotil problémy žalobce, uvedl, proč se nejednalo o pronásledování ve smyslu zákona o azylu.

Hlavní otázkou, kterou je tedy třeba v projednávané věci posoudit, je to, zda žalovaný dostatečně posoudil možnost udělení doplňkové ochrany. Žalovaný se touto otázkou stručně zabýval, jako podklad použil závazné stanovisko event. č. ZS 15231 k možnosti vycestování žalobce z území České republiky. Vzhledem ke skutkovému stavu věci soud pokládá toto hodnocení za zcela dostatečné. Žalovaný hodnotil především otázku soukromého života žalobce. V této souvislosti však žalobce nevzněl žalobní námitky. Žalobce nesouhlasil s tím, že žalovaný doplňkovou ochranou nezabýval s ohledem na jeho připisované členství v opoziční organizaci.

Soud si je vědom, že při posouzení otázky, nakolik je nutno v případě naplnění podmínek uvedených v § 10a písm. e) zákona o azylu rozhodovat o udělení doplňkové ochrany jak zdejší soud, tak i Nejvyšší správní soud postupovaly v minulosti rozporně. Například z rozsudku Nejvyšší správní soud ze dne 25. 3. 2010, č. j. 5 Azs 4/2010 – 122, z usnesení ze dne 7. května 2010, č. j. 5 Azs /2010 – 43 a z usnesení ze dne 22. 9. 2010, č. j. 3 Azs 29/2010 – 63, plyne, že v případě zastavení řízení žalovaný není povinen rozhodovat o udělení doplňkové ochrany. Naproti tomu z rozsudku ze dne 23. 6. 2010, č. j. 4 Azs 16/2010 – 47 vyplývá, že ani naplnění podmínek uvedených v § 10a písm. e) zákona o azylu nezabavuje správní orgán povinnosti zabývat se tím, zda žadateli nehrozí při návratu do země původu závažná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu.

V případě žalobce bylo v případě předchozího řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany o doplňkové ochraně rozhodováno, jak je výše uvedeno, rozhodnutí bylo přezkoumáno jak v řízení o žalobě, tak i v kasačním řízení. Soud je toho názoru, že pokud byly naplněny podmínky pro zastavení řízení podle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a písm. e) zákona o azylu, žalovaný nebyl povinen rozhodovat o udělení doplňkové ochrany. Soud se tedy ztotožňuje s názorem uvedeným v usnesení ze dne 7. května 2010, č. j. 5 Azs 8 /2010 – 43, příst. na www.nssoud.cz, podle kterého *„pokud bylo řízení zastaveno, žalovaný nebyl povinen rozhodovat o udělení doplňkové ochrany, když o důvodech znemožňujících vycestování je povinna si vyžádat závazné stanovisko žalovaného policie v rámci rozhodování o správním vyhoštění“*.

S ohledem na uvedený názor soud neshledal důvodnými námitky, že žalovaný pochybil, pokud neposuzoval otázku možnosti udělení doplňkové ochrany s ohledem na možné porušení mezinárodních závazků v případě vycestování žalobce a v této souvislosti si neopatřil příslušné podklady rozhodnutí.

Krajský soud uvádí, že je mu známo, že Nejvyšší správní soud usnesením č.j. 3 Azs 6/2011 – 87 ze dne 14. 4. 2011 postoupil k rozhodnutí rozšířenému senátu otázku, *„Zda je či není správní orgán povinen posoudit udělení doplňkové ochrany a odůvodnit své rozhodnutí v tomto směru i v případě, že zastavuje řízení podle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a písm. e)“*

zákona o azylu.“ K datu vydání rozhodnutí krajského soudu však Nejvyšší správní soud o předmětné otázce nerozhodnul.

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem dospěl soud k závěru, že správní rozhodnutí bylo vydáno ve shodě se zákonem a žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nebylo však zjištěno, že by mu vznikly nějaké náklady řízení.

V souladu s § 59 odst. 2 s.ř.s. byla přiznána odměna tlumočnice ve výši 350,- Kč za 1 hodiny tlumočení u jednání soudu dne 25. 11. 2011. (podle § 17 odst. 1 položka 1 vyhl. č. 37/1967 Sb. ve znění pozdějších předpisů).

Poučení: Proti tomuto rozsudku, který nabývá právní moci dnem doručení (§ 54 odst. 5 s.ř.s.) je přípustná kasační stížnost za podmínek stanovených v § 102 a následujících s.ř.s., která musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně ve dvojím vyhotovení. Stěžovatel, který nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Brně dne 25. listopadu 2011

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
samosoudkyně